

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 pa października 2004 r.

w sprawie C-39/02: (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania)): Mærsk Olie & Gas A/S przeciwko Firma M. de Haan en W. de Boer ⁽¹⁾

(Konwencja brukselska — Postępowanie w przedmiocie ustanowienia funduszu ograniczenia odpowiedzialności z tytułu używania statku morskiego — Powództwo o odszkodowanie — Art. 21 — Zawisłość sporu — Tożsamość stron — Sąd, do którego najpierw wniesiono powództwo — Tożsamość podstawy i przedmiotu — Brak — Art. 25 — Pojęcie orzeczenia — Art. 27 pkt 2 — Odmowa uznania)

(2004/C 300/06)

(Język postępowania: duński)

W sprawie 39/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego zastosowania Protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. o wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości przepisów Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych złożony przez Højesteret (Dania) postanowieniem z dnia 8 lutego 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 13 lutego 2002 r. w postępowaniu Mærsk Olie & Gas A/S przeciwko Firma M. de Haan en W. de Boer, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, pełniący funkcję prezesa trzeciej izby, R. Schintgen (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Wniosek wniesiony z jednej strony do sądu Umawiającego się Państwa przez właściciela statku w sprawie ustanowienia funduszu ograniczenia odpowiedzialności, który wskazuje potencjalnego poszkodowanego, a z drugiej strony, postępowanie o odszkodowanie wszczęte przed sądem innego Umawiającego się Państwa przez tego poszkodowanego przeciwko właścicielowi statku nie stanowią sporów w stanie zawisłości w rozumieniu art. 21 Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w wersji zmienionej Konwencją z dnia 9 października 1978 r. o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- 2) Orzeczenie nakazujące ustanowienie, jak w sprawie przed sądem krajowym, funduszu ograniczenia odpowiedzialności, jest orzeczeniem w rozumieniu art. 25 Konwencji brukselskiej.
- 3) Nie można odmówić uznania w innym Umawiającym się Państwie, przy zastosowaniu art. 27 pkt 2 Konwencji brukselskiej,

orzeczeniu o ustanowieniu funduszu ograniczenia odpowiedzialności, wydanemu bez uprzedniego zawiadomienia wierzyciela, którego sprawa dotyczy, również w sytuacji, gdy ten wierzyciel wniósł odwołanie od tego orzeczenia w celu zakwestionowania właściwości sądu, który je wydał, pod warunkiem, że orzeczenie to zostało doręczone pozwanemu w należyty sposób i w odpowiednim czasie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(drugiej izby)

z dnia 12 pa października 2004 r.

w sprawie C-55/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 1, 6 i 7 dyrektywy 98/59/WE — Pojęcie „zwolnień grupowych” — Przypadki równoznaczne ze zwolnieniami — Niepełna transpozycja)

(2004/C 300/07)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-55/02 mającej za przedmiot skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na mocy art. 226 WE, złożoną w dniu 22 lutego 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Sack i M. França) przeciwko Republice Portugalskiej (pełnomocnicy: L. Fernandes i F. Ribeiro Lopes), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (sprawozdawca) i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Ograniczając pojęcie zwolnień grupowych do zwolnień z powodów strukturalnych, technologicznych lub koniunkturalnych i nie rozszerzając tego pojęcia na zwolnienia z wszelkich powodów niedotyczących pracownika, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które spoczywają na niej na mocy art. 1 i 6 dyrektywy Rady nr 98/59/WE z 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
3) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 7 pa dziernika 2004 r.

w sprawie C-103/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/689/EWG — Pojęcie ilości odpadów — Zwolnienie z wymogu uzyskania zezwolenia)**

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 pa dziernika 2004 r.

(2004/C 300/09)

(Język postępowania: włoski)

w sprawie C-64/02 P, Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przeciwko Erpo Möbelwerk GmbH ⁽¹⁾**(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Sformułowanie DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Odróżniający charakter — Art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)**

(2004/C 300/08)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-64/02 P, której przedmiotem było odwołanie na mocy art. 49 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione do Trybunału w dniu 27 lutego 2002 r., Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), (pełnomocnicy: A. von Mühlendahl oraz G. Schneider), popierany przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: P. Ormond, C. Jackson, M. Bethell, M. Tappin oraz D. Alexander), w której drugą stroną postępowania była Erpo Möbelwerk GmbH (adwokaci: S. von Petersdorff-Campen i H. von Rohr), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone;
- 2) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zostaje obciążony kosztami;
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponosi koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

W sprawie C-103/02, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 20 marca 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: R. Wainwright i R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnicy: I. M. Braguglia, wspierany przez M. Fiorilliego), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie ustalając w dekrete z dnia 5 lutego 1998 r. w sprawie identyfikacji odpadów innych niż niebezpieczne podlegających uproszczonym procedurom odzyskiwania w znaczeniu art. 31 i 33 dekretu ustawodawczego nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. ilości maksymalnych dla poszczególnych rodzajów odpadów, które mogą podlegać odzyskiwaniu bez zezwolenia, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 10 i 11 ust. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r.
- 2) Nie określając dokładnie rodzajów odpadów odnoszących się do norm technicznych 5.9 i 7.8 załącznika do wspomnianego dekretu, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 11 ust. 1 dyrektywy 75/442, zmienionej art. 3 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych.
- 3) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 18.5.2002.